

Fer comunitat amb immigrants

» aquesta imatge parla

▮ Cada any, durant el mes de gener, l'Església celebra la Jornada Mundial de les Migracions. Aquesta jornada ens recorda la presència entre nosaltres de molts immigrants que viuen la seva religió com una taula de salvació davant de les dificultats de la seva integració en una societat nova per a ells i molt diferent de la seva societat d'origen. Moltes parròquies han tingut ja l'experiència de fer comunitat cristiana amb immigrants, integrant-los en les celebracions, en la catequesi, en els consells pastorals... L'any 2002 un grup de capellans va formar el col·lectiu Pastoral Amb Immigrants (PAI), que durant deu anys s'ha reunit cada mes al CEP. Aquest grup ha decidit enguany unir-se a una experiència semblant que funciona des de fa set anys a Barcelona: «Caminem junts en la diversitat» (www.caminemjunts.com). També s'hi ha unit el Bisbat de Sant Feliu de Llobregat.

cietat nova per a ells i molt diferent de la seva societat d'origen. Moltes parròquies han tingut ja l'experiència de fer comunitat cristiana amb immigrants, integrant-los en les celebracions, en la catequesi, en els consells pastorals... L'any 2002 un grup de capellans va formar el col·lectiu Pastoral Amb Immigrants (PAI), que durant deu anys s'ha reunit cada mes al CEP. Aquest grup ha decidit enguany unir-se a una experiència semblant que funciona des de fa set anys a Barcelona: «Caminem junts en la diversitat» (www.caminemjunts.com). També s'hi ha unit el Bisbat de Sant Feliu de Llobregat.

GLOSSA

Testimoni en l'enyor

La mare morí —després d'una dura i llarga malaltia, viscuda amb dignitat i fe— quan la filla gran tot just iniciava l'adolescència. Avui és ja una persona adulta. Amb el pare, la germana i una bona colla de familiars i amics s'aplegaren en una eucaristia d'aniversari del traspàs. En començar, ella adreçà unes paraules: «Hola, mare. Has vist? Han passat deu anys des que ens vas deixar i som una bona colla els que volem tenir-te ben present, entorn l'altar. En aquests anys he viscut moltes coses, però tu has estat tan a prop meu que tinc la sensació que també les has viscut. T'hem trobat a faltar cada dia, però no hem oblidat res del que ens vas ensenyar. Gràcies pel teu amor, pel teu exemple de lluita i per la teva fe tan viva. Molts matins encara em pregunto "per què?" i intento trobar la resposta en el que tu anomenaves "la voluntat de Déu". Vas acceptar i complir la seva voluntat, la teva missió: ser testimoni de lluita i d'esperança i fer feliços els altres en la salut i des de la malaltia.

»Vas ensenyar-nos a viure en família, a mantenir-la unida i a tractar-nos com a germans; a viure la fe a la comunitat cristiana, a partir de la qual he aprofundit en el coneixement de Déu, de qui tantes vegades m'havies parlat; a tractar els amics amb transparència i afecte; i, gràcies a tu, he pogut compartir amb ells moments que, encara que tristos, ens han fet més grans. Un ensenyament important va ser el de viure la mort com una experiència d'amor, expressant els sentiments als més propers, convertint les pèrdues en una oportunitat de creixement personal. Ens volies persones optimistes i lluitadores...»

La mare escampà llavors, deixà petjada en la filla i en moltes persones. El record, el seu fer i dir, ha estat proper, familiar i quotidià. Amb el temps ha esdevingut referent vital i ha desvetllat agraïment i, en l'enyor, testimoni d'amor humà, testimoni de l'Amor de Déu. «Confia en mi, fill meu, mira de bon grat el meu exemple» (*Pr 23,26*).

Enric Puig Jofra, SJ

PARAULA I VIDA

2013: Temps per a estimar

L'Any de la Fe que estem vivim és també, necessàriament, un Any de la Caritat, un temps per a estimar. Per les exigències envers la gent que pateix i per construir una civilització de l'amor, certament, però en un sentit més profund, perquè té fe el qui estima Déu i «Déu és amor» (*1Jn 4,8*). La fe es fa viva per la caritat, com diu l'apòstol Jaume: «*Si no es demostra amb les obres, la fe tota sola és morta... L'home és just davant de Déu per les obres, i no tan sols per la fe*» (*Jm 2,17.24*).

El Sant Pare Benet XVI a la seva primera Encíclica «Déu és amor» (*Deus caritas est*, 2005) subratllava que «la naturalesa íntima de l'Església s'expressa en una triple tasca: anunci de la Paraula de Déu, celebració dels sagraments i servei de la caritat, tasques que s'impliquen mútuament i no poden separar-se l'una de l'altra». El passat 11 de novembre de 2012,

Benet XVI ha volgut explicitar amb el document «*Íntima Ecclesiae natura*» sobre el servei de la caritat, que aquesta és una dimensió constitutiva de la missió de l'Església. Tots els fidels tenen el dret i el deure d'implicar-se personalment per a viure el manament nou que Crist ens va deixar, «*estimeu-vos els uns als altres, tal com jo us he estimat*» (*Jn 15,12*), oferint a tothom no sols ajudes materials, sinó també consol i atenció de l'ànima. Estimar ha d'arribar a totes les dimensions de les persones i no es pot deturar en les necessitats materials.

Aquest text del Papa ve a reforçar la disposició i autoritat dels bisbes perquè vetllin per la bona organització de les activitats caritatives i per la transparència en la utilització dels fons recollits. Vol que s'ordenin encara millor les diferents formes eclesials organitzades del servei de la caritat, recordant que l'Església, com a institució, no pot ser aliena a les iniciatives que es promouen de manera organitzada i són lliure expressió de la sol·licitud dels batejats per les persones i els pobles necessitats. Per això cal acollir-les sempre com a manifestació de la participació de tots en la missió de l'Església, respectant les característiques i l'autonomia de govern que, segons la naturalesa que tinguin, corresponen a cadascuna d'elles com a manifestació de la llibertat dels batejats. Convé sempre garantir que la gestió de totes les obres i institucions de caritat es porti a terme d'acord amb les exigències dels ensenyaments de l'Església i amb les intencions dels fidels, i que respectin també les normes legítimes emanades per l'autoritat civil. I ja en concret, el Papa adverteix que «l'actuació pràctica és insuficient si en ella no es pot percebre l'amor per l'home, un amor que s'alimenta en la trobada amb Crist». Les institucions catòliques (Càritas, Mans Unides, fundacions, ONGs, etc.) en l'exercici de la caritat no es poden limitar a una simple recollida o distribució d'ajudes materials, sinó que han de prestar sempre especial atenció a la persona que es troba en situació de necessitat i fer també una valuosa funció pedagògica dins la comunitat cristiana, afavorint l'educació envers la solidaritat, el respecte i l'amor, sempre segons la lògica de l'Evangeli de Crist. D'aquesta manera, hem d'evitar que la caritat eclesial es dilueixi en una organització assistencial genèrica, sense l'empremta de la nostra fe catòlica. Any de la fe, Any de l'amor! Mirarem d'estimar com a compromís de la nostra fe cristiana i procurarem que les institucions de caritat existents, i les que es puguin promoure, siguin transparents i sempre visquin a fons la seva inspiració cristiana. «*L'amor no passarà mai!*» (*1Co 13,8*).

† Joan-Enric Vives
Arquebisbe d'Urgell

ENTREVISTA

JORDI-AGUSTÍ PIQUÉ

Font de vida cristiana

El Pontifici Institut de Litúrgia (PIL), amb seu a l'abadia de St. Anselm-Roma, va ser fundat el 1961 pel beat Joan XXIII amb la finalitat d'estudiar científicament la litúrgia i les seves fonts, i fou confiat a la Confederació Benedictina. El proppassat mes de desembre, el P. Jordi-Agustí Piqué, monjo de Montserrat, en va ser nomenat degà president.

El PIL és fill del Vaticà II...

La *Sacrosanctum Concilium* (1963) encetava la renovació litúrgica. La centralitat de la litúrgia en la vida cristiana en fa necessaris l'estudi i la comprensió teològica i pastoral. En aquest sentit, el PIL segueix fidel al seu origen. Enguany celebrarem els 50 anys de la constitució sobre la litúrgia i per tant serà el moment de subratllar-ne el valor i l'actualitat.

Quins són els seus objectius?

D'una banda, enllaçant amb la tradició benedictina d'aquesta institució, ajudar a aprofundir en l'estudi i la recerca científica de la litúrgia. Cal, però, contemplar i subratllar la dimensió pastoral i teològica d'aquesta recerca.

La litúrgia és clau per fer més atractiva la celebració?

La litúrgia és el culte solemne, públic i oficial que l'Església ofereix a Déu per la seva glòria i per la santificació dels fidels. En aquest sentit, no hi ha res més atractiu. Conèixer i fer viure profundament la litúrgia hauria de formar part de totes les catequesis i els plans pastorals. La celebració dels sants misteris és el fonament de tota vida cristiana, expressió de la fe i fonament de la coherència de vida en Crist i font de tota caritat.

Oscar Bardají i Martín

QUÈ ÉS LA PERSONA HUMANA

Història: Guillem de Saint Thierry i l'amor intel·ligent

Abans d'arribar a Tomàs d'Aquino (segle XIII) hem de passar per un altre medieval del segle XII: Guillem de Saint Thierry, l'abat Guillem del monestir de Saint Thierry. Es distingeix per unir al màxim amor i coneixement en les coses de Déu: «La mirada per contemplar Déu és la Caritat» (*De natura et dignitate amoris*, n. 25). Perquè «en les coses de Déu el sentit intel·lectual és l'amor».

Guillem no és pas un autor romàntic. És monjo i teòleg. El que vol dir és que hi ha una mena d'interpenetració (*perikhorèsi*) entre raó i amor. L'amor és intel·ligent i la intel·ligència és, en el límit, amor.

Però segurament aquesta compenetració plena només es dona en l'ésser de Déu, en qui coincideixen Intel·ligència i Amor en una única Vida: Logos i Pneuma, és a dir, Raó i Esperit d'Amor en l'oceà viu del Pare.

L'amor és intel·ligent i fa entendre no sols en les coses de Déu, sinó també en el coneixement interpersonal. L'empatia, el fet d'introduir-se un mateix en l'altre amb veritable afecte, és quelcom decisiu per comprendre aquest altre: sense una certa implicació amb l'altre és molt i molt difícil entendre'l.

Pel que fa a Déu: «Qui no estima no coneix Déu, perquè Déu és amor», diu lapidàriament la Primera epístola de sant Joan (4,8). Això és així pel que fa a Déu i pel que fa a les persones humanes.

Dr. Josep M. Rovira Bellosa

(*Déu fa créixer les persones*. Edicions Saragossa, Barcelona 2012)

Regla de oro para una vida sana

El catedrático de medicina doctor Zaragoza dio unas reglas para gozar de una vida sana del cuerpo y el espíritu, que ampliamos:

- Demos al cuerpo menos de lo que nos pide. No comamos tanto. Levantémonos de la mesa con apetito.
- Dale al cuerpo más actividad: muévete, renúnciate, presta un servicio gratuito a alguien. Ayudarás y te sentirás mejor.
- Dale al cuerpo menos grasas, menos sal, especies, excitantes y alcoholes.
- Haz más ejercicio mental, aprendiendo cada día alguna cosa nueva.
- Ejercita la memoria. Mira de recordar cosas, personas, hechos que has vivido. Ello te ayudará, te hará bien.
- Procuremos estar ocupados y menos preocupados por tantas cosas que nos acongojan y nos quitan calidad de vida.
- Cultivemos y atendamos a nuestro espíritu, la dimensión interior. Ahí reside la capacidad de aguantar, de esperar, de sufrir y de amar.
- Procuremos estar contentos por dentro. Hacer siempre las cosas con ilusión y generosidad tan bien como sepamos.
- Ayuda, ayúdate y serás ayudado.
- La alegría y el amor son los únicos tesoros que se multiplican... al dividirlos.

J. M. Alimbau

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

La fe de l'Església

Si quan ens fixàvem en la primera resposta que dona el candidat al baptisme quan és preguntat sobre què demana, ens adonàvem que «la fe» és el primer do que espera rebre el qui està fent els primers passos vers el baptisme, és bo que ens fixem bé en com se li ha fet la pregunta.

La pregunta és exactament: «Què demanes a l'Església de Déu?» No se li diu només: «Què vols?» o «Què demanes?» Se li pregunta què demana a «l'Església». És a dir, per més que, quan es respon «la fe», n'hi ha prou per saber què demana, perquè el context del diàleg ja ho expressa, en realitat la resposta sencera seria: «Demano la fe de l'Església». O si ho volem, dit d'una altra manera: «Demano a l'Església que em faci participant de la seva fe, per tal que, amb ella, pugui professar la fe en Crist Senyor nostre.»

És important tenir present tot el que es diu en la resposta. La fe dels batejats és la fe de l'Església. No és una creença fruit d'un raonament personal. Tot i que, sens dubte, el fet de creure, de tenir fe, suposa una resposta personal a la crida de Déu i, per això, quan recitem el Credo ho fem en singular («Crec en un sol Déu...»), encara que la recitació pugui ser comunitària. La fe del batejat, així com la formulació amb què l'expressa, no és patrimoni personal de cadascú.

La fe dels batejats és la fe del poble que Déu s'ha escollit com a heretat. És la fe que ens uneix a Crist, i per això és la fe que salva, la fe que ens fa viure en comunió, en el si de l'Església, amb la vida de Déu.

Així ho expressem quan renovem la nostra professió de fe baptismal, la conclusió de la qual és: «Aquesta és la nostra fe, aquesta és la fe de l'Església, que ens gloriem de professar en Crist Jesús Senyor nostre.»

Josep Urdeix

INTENCIONS DEL SANT PARE (febrer)

General: Pel suport i l'acompanyament a les famílies dels immigrants en les seves dificultats, especialment a les mares.

Missionera: Que els qui pateixen a causa de les guerres i conflictes siguin protagonistes d'un futur de pau.

SANTORAL I LECTURES

27. ✚ Diumenge III de durant l'any. Santa Àngela Mèrici (Brèscia, 1535); sant Enric d'Ossó i Cervelló (Vinebre València 1896), prev., fund. de les teresianes (STJ).

28. Dilluns. Sant Tomàs d'Aquino (†1274), prev. dominicà i doctor de l'Església.

29. Dimarts. Sant Pere Nolasc (s. XIII), rel. barceloní, fund. mercedaris (OdeM).

30. Dimecres. Santa Martina, vg. i mr.; sant Adelelm (Lesmes), bisbe de Burgos (benedictí, s. XI).

31. Dijous. Sant Joan Bosco (1815-1888), prev. de Torí, fund. congregacions salesianes (SDB).

1. Divendres. Sant Cecili, bisbe de Granada i mr.; sant Brígida d'Escòcia, vg.

2. Dissabte. Presentació del Senyor, antigament Purificació de Maria, i popularment la Candelera.

Diumenge vinent, IV de durant l'any (lit. hores: 4a setm 13,4-13) / Lc 4,21-30.

DIUMENGE III DE DURANT L'ANY

▶ Lectura del llibre de Nehemías (Ne 8,1-4a.5-6.8-10)

En aquells dies, el sacerdot Esdras trajo el llibre de la Ley ante la asamblea, compuesta de hombres, mujeres y todos los que tenían uso de razón. Era mediados del mes séptimo. En la plaza de la Puerta del Agua, desde el amanecer hasta el mediodía, estuvo leyendo el libro a los hombres, a las mujeres y a los que tenían uso de razón. Toda la gente seguía con atención la lectura de la Ley.

Esdras, el escriba, estaba de pie en el púlpito de madera que había hecho para esta ocasión. Esdras abrió el libro a la vista de todo el pueblo —pues se hallaba en un puesto elevado— y, cuando lo abrió, toda la gente se puso en pie. Esdras bendijo al Señor, Dios grande, y todo el pueblo, levantando las manos, respondió: «Amén, amén.» Después se inclinaron y adoraron al Señor, rostro en tierra.

Los levitas leían el libro de la ley de Dios con claridad y explicando el sentido, de forma que comprendieron la lectura. Nehemías, el gobernador, Esdras, el sacerdote y escriba, y los levitas que enseñaban al pueblo decían al pueblo entero: «Hoy es un día consagrado a nuestro Dios: No hagáis duelo ni lloréis.» Porque el pueblo entero lloraba al escuchar las palabras de la Ley. Y añadieron: «Andad, comed buenas tajadas, bebed vino dulce y enviad porciones a quien no tiene, pues es un día consagrado a nuestro Dios. No estéis tristes, pues el gozo en el Señor es vuestra fortaleza.»

▶ Salmo responsorial (18)

R. *Tus palabras, Señor, son espíritu y vida.*

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (Versión breve: 1Co 12,12-14.27)

Hermanos: Lo mismo que el cuerpo es uno y tiene muchos miembros, y todos los miembros del cuerpo, a pesar de ser muchos, son un solo cuerpo, así es también Cristo. Todos nosotros, judíos y griegos, esclavos y libres, hemos sido bautizados en un mismo Espíritu, para formar un solo cuerpo. Y todos hemos bebido de un solo Espíritu. El cuerpo tiene muchos miembros, no uno solo. Pues bien, vosotros sois el cuerpo de Cristo, y cada uno es un miembro.

▶ Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 1,1-4;4,14-21)

Excelentísimo Teófilo: Muchos han emprendido la tarea de componer un relato de los hechos que se han verificado entre nosotros, siguiendo las tradiciones transmitidas por los que primero fueron testigos oculares y luego predicadores de la palabra. Yo también, después de comprobarlo todo exactamente desde el principio, he resuelto escribírtelos por su orden, para que conozcas la solidez de las enseñanzas que has recibido.

En aquel tiempo, Jesús volvió a Galilea con la fuerza del Espíritu; y su fama se extendió por toda la comarca. Enseñaba en las sinagogas, y todos lo alababan. Fue a Nazaret, donde se había criado, entró en la sinagoga, como era su costumbre los sábados, y se puso en pie para hacer la lectura. Le entregaron el libro del profeta Isaías y, desenrollándolo, encontró el pasaje donde estaba escrito: «El Espíritu del Señor está sobre mí, porque él me ha ungido. Me ha enviado para anunciar el Evangelio a los pobres, para anunciar a los cautivos la libertad, y a los ciegos, la vista. Para dar libertad a los oprimidos; para anunciar el año de gracia del Señor.» Y, enrollando el libro, lo devolvió al que le ayudaba y se sentó. Toda la sinagoga tenía los ojos fijos en él. Y él se puso a decirles: «Hoy se cumple esta Escritura que acabáis de oír.»

▶ Lectura del llibre de Nehemies (Ne 8,1-4a.5-6.8-10)

En aquells dies, el sacerdot Esdras portà el llibre de la Llei en presència del poble reunit a la plaça de davant la porta de les Aigües, i des del matí fins al migdia el llegí davant de tothom: homes, dones i criatures capaces d'entendre-la. Tot el poble escoltava atentament la lectura del llibre de la Llei.

Esdras, mestre de la Llei, estava dret dalt una tarima de fusta preparada expressament. Obrí el llibre a la vista de tot el poble, ja que des del lloc on era dominava tothom, i així que l'obrí, tot el poble es posà dret. Esdras beneí el Senyor, Déu gran, i tot el poble alçà les mans i respongué: Amén, amén. Després es prosternaren amb el front a terra, i adoraren el Senyor. Ell llegia ben clar el llibre de la Llei de Déu, i alguns levites n'exposaven el sentit, perquè la lectura fos entenedora.

El governador Nehemies, el sacerdot Esdras, mestre de la Llei, i els levites que exposaven al poble el sentit de la Llei, digueren a tota la gent: «La diada d'avui és santa, dedicada al Senyor el nostre Déu: no us entristiu ni ploreu». Perquè tota la gent plorava mentre escoltava les paraules de la Llei. Els digué, doncs: «Aneu-vos-en ara. Mengeu i beveu de gust i repartiu-ne als qui no s'havien portat res que la diada d'avui és santa, dedicada a Déu, nostre Senyor. No us entristiu, que el goig del Senyor serà la vostra força.»

▶ Salm responsorial (18)

R. *Les vostres paraules, Senyor, són esperit i són vida.*

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (Versió breu: 1Co 12,12-14.27)

Germans, el Crist és com el cos humà: és un, encara que tingui molts membres, ja que tots els membres, ni que siguin molts, formen un sol cos. Tots nosaltres, jueus o grecs, esclaus o lliures, hem estat batejats en un sol Esperit per formar un sol cos, i a tots ens ha estat donat com a beguda el mateix Esperit. Ara bé, el cos no consta d'un sol membre, sinó de molts. Doncs bé, vosaltres sou el cos de Crist i cadascun formeu els seus membres.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluç (Lc 1,1-4;4,14-21)

Són molts els qui han emprès la tasca d'escriure una narració dels fets ocorreguts entre nosaltres, guiant-se per l'ensenyament que hem rebut d'aquells que des del principi en foren testimonis de vista i després ho transmeteren de paraula. Havent pogut informar-me minuciosament de tot des dels orígens, jo també, il·lustre Teòfil, he decidit escriure-t'ho en una narració seguida, perquè coneguis la solidesa de l'ensenyament que has rebut.

En aquell temps Jesús se'n tornà a Galilea ple del poder de l'Esperit. La seva anomenada s'estengué per tota la regió. Ensenyava en les sinagogues d'ells i tothom el lloava. I se'n anà a Natzaret, on s'havia criat. El dissabte anà a la sinagoga, com tenia costum, i s'aixecà a llegir. Li donaren el volum del profeta Isaies, el desplejà i trobà el passatge on hi ha escrit: «L'Esperit del Senyor reposa sobre meu, ja que ell m'ha ungit per portar la Bona Nova als desvalguts, m'ha enviat a proclamar als captius la llibertat, i als cecs el retorn de la llum, a deixar en llibertat els oprimits i a proclamar l'any de gràcia del Senyor». Després plegà el volum, el donà a l'ajudant de la sinagoga i s'assegué. Tots els qui eren a la sinagoga tenien els ulls posats en Jesús. Ell començà dient-los: «Això que avui sentiu contar de mi és el compliment d'aquestes paraules de l'Esclusura.»

▶ aquesta imatge parla
Predicació de Jesús a Galilea. Il·lustració d'un evangeliari de la Biblioteca Nacional (Madrid)

MISSA DIÀRIA (LMD)

1470-1540), vg., fund. ursulines, Ribera d'Ebre 1840 - Gilet,

Accés al Breviari

Dilluns (litúrgia hores: 3a setm.): He 9,15.24-28 / Sl 97 / Mc 3,22-30.

Dimarts (Tortosa i Lleida): He 10,1-10 / Sl 39 / Mc 3,31-35.

Dimecres: He 10,11-18 / Sl 109 / Mc 4,1-20.

Dijous: He 10,19-25 / Sl 23 / Mc 4,21-25.

Divendres: He 10,32-39 / Sl 36 / Mc 4,26-34.

Dissabte: Ml 3,1-4 (o bé: He 2,14-18) / Sl 23 / Lc 2, 22-40 (o més breu: 2,22-32).

); Jr 1,4-5.17-19 / Sl 70 / 1Co 12,31-13,13 (o més breu:

COMENTARI

Avui s'acompleix l'Esclusura

Reprenem la lectura de l'evangeli de sant Lluç. El fragment d'avui ens presenta l'inici del llibre i la predicació de Jesús a la sinagoga de Natzaret.

En l'inici del llibre, l'autor ens situa la seva narració en el conjunt de l'esforç de molts per escriure els fets referents a Jesucrist. El valor de l'obra és que parteix d'una activitat minuciosa d'informació i, per tant, el resultat és digne de crèdit.

L'episodi de la predicació de Jesús a la sinagoga de Natzaret té una funció paradigmàtica: vol concentrar en un episodi el nucli del missatge i de l'actuació de Jesús al llarg de la seva vida pública. Abans d'aquest episodi Jesús ja ha predicat per les poblacions de la riba nord del llac de Galilea i hi ha fet els seus primers deixebles. La seva fama s'ha començat a estendre. A Natzaret s'espera la visita de Jesús, encuriosits per la fama inesperada d'aquell fill del poble.

Jesús s'adreça a la sinagoga «com tenia costum». Els evangelis ens indiquen repetidament la

presència de Jesús a les sinagogues dels poblets de la regió de Galilea (cf. el mateix Lluç a 4,13). Com a bon jueu té el costum d'anar a la sinagoga per pregar en comunitat i per escoltar la lectura i la predicació de la Sagrada Esclusura. Una Esclusura que és portadora de la paraula de Déu per a la vida del poble.

A Jerusalem, Jesús parlarà sovint, i discutirà, amb els escribes i els mestres de la Llei. I és que una bona part de la vida pública de Jesús girarà al voltant de la paraula de Déu i de la seva vivència quotidiana.

Jesús enceta el seu sermó amb una citació messiànica del llibre d'Isaies: l'Esperit Sant impulsa el profeta a anunciar la bona notícia de la gràcia del Senyor envers els desvalguts.

Jesús s'ho aplica a ell mateix, tot presentant-se com a compliment de la profecia d'Isaies. Ell és el profeta messiànic, ungit amb Esperit Sant, que duu a compliment les promeses de Déu. Val, doncs, la pena creure en ell i seguir-lo en la vida de cada dia.

Jordi Latorre, SDB

Lectura de codis per veure les fotografies en moviment

Des de principis d'aquest mes, algunes de les informacions i textos del *Full Dominical* tenen imatges que parlen. Si disposeu d'un dispositiu de telefonia mòbil amb tecnologia Android, us podeu descarregar l'aplicació de La Salle que us indiquem més avall. Podeu cercar-la en la pàgina de La Salle. Aplicant el telèfon a sobre de la fotografia podreu veure imatges (fragments de pel·lícules, vídeos de notícies...) i el so corresponent.

Reconeixement d'imatges

Si trobeu aquesta icona podeu fer parlar les imatges. Per veure-ho seguïu aquestes instruccions:

- 1 Descarregueu-vos al vostre mòbil l'aplicació La Salle AR per a iPhone o Android
- 2 Apunteu amb el vostre dispositiu a la imatge que contingui la icona

Per assegurar un bon funcionament, cal que quan enfoqueu la imatge no es projectin ombres. També cal que mantingueu el paper llis. Finalment, cal que visualitzeu la imatge sencera a la pantalla del vostre dispositiu.

La nostra diòcesi a TV2

El 20 de gener, a les 11.30 h, es va emetre a TVE l'espai religiós «Pueblo de Dios», amb un reportatge sobre la nostra diòcesi d'Urgell.

En el mes de novembre, vàrem tenir a la nostra diòcesi un equip de «Televisión Española», del programa «Pueblo de Dios», amb gran audiència a Espanya, per tal de fer un reportatge. En el primer reportatge vàrem veure la tasca pastoral que es fa a la Vall d'Aran i a Andorra, i en d'altres dos propers es reflectirà la d'altres zones i des d'altres punts de vista.

A través del link del programa, podreu descarregar-vos el reportatge que us interessi: <http://www.rtve.es/alacarta/videos/pueblo-de-dios/>

- En La 2, els diumenges a les 11.30 h
- Reposició els divendres a les 9 h
- Diumenges, també a TVE Internacional

Mons. Vives fa una crida a la comunitat internacional per donar suport als refugiats a Jordània

L'Arquebisbe d'Urgell, Mons. Joan-Enric Vives, ha fet una crida —en declaracions a Ràdio Vaticana— a la comunitat internacional perquè doni suport a Jordània en el seus grans esforços per proporcionar hospitalitat i cobrir les necessitats bàsiques als refugiats sirians.

Mons. Vives ha estat participant enguany, de nou, entre els dies 5 al 10 de gener en la trobada anual de la Coordinadora de Conferències episcopals en suport de la Terra Santa, que s'ha dut a terme a Betlem i Jordània. Mons. Joan-Enric Vives hi forma part com a representant de la Conferència Episcopal Espanyola. La trobada en comunitat amb l'Església a Terra Santa i l'Assemblea dels Bisbes Catòlics de Terra Santa, ha tingut enguany com a tema central de reflexió les persones que estan patint i són vulnerables a Terra Santa.

Mons. Vives va poder fer la crida durant la visita que van realitzar a Amman i Màdaba (Jordània), i va parlar de les dificultats dels refugiats sirians al país i del repte del Govern d'aquella nació per tal d'assumir el gran volum d'arribada de persones desplaçades, i en un espai tan curt de temps.

Fonts de la família reial jordana assenyalen que des del maig s'haurien comptabilitzat 250.000 persones refugiades vingudes de Síria, que sumades a les que ja hi havia a d'altres zones (palestins i iraquians sobretot) arribarien als 600.000 desplaçats. Les necessitats són d'aigua potable, menjar, un sostre digne i una educació bàsica per als infants refugiats, i ha demanat la col·laboració de la Comunitat internacional per ajudar el Govern Jordà a poder atendre aquesta situació de crisi.

Els dies van estar marcats per diversos moments d'oració, la celebració diària de l'Eucaristia, la reunió amb les comunitats locals i amb els bisbes catòlics de diferents ritus, així com amb els responsables i estudiants de les Universitats de Betlem i Americana de Jordània, així com amb membres de la Família Reial jordana i les autoritats locals de Palestina.

Segons la nota difosa pel Consell de les Conferències Episcopals d'Europa (CCEE), «l'Església catòlica veu sempre amb gran atenció les situacions humanes i socials en dificultat, sobretot en aquella terra, anomenada Santa per diverses tradicions religioses, i que interpel·la tots els cristians a romandre sensibles i atents al que està succeint allà». També van ser informats sobre la situació a Terra Santa, per part de Sa Beatitude Mons. Fouad Twal, Patriarca Il·latí de Jerusalem i del Nunci Apostòlic, l'Arquebisbe Giuseppe Lazzarotto.

El tema central de la reunió rebé les aportacions de representants de diverses organitzacions cristianes, sobre la situació dels refugiats africans, treballadors filipins i dels cristians a la presó.

Hi participen arquebisbes i bisbes dels Estats Units, Canadà, Anglaterra i Gal·les, Alemanya, França i Islàndia, amb altres membres de Sudàfrica, Bèlgica i Itàlia.

Èxit de la primera Trobada diocesana de Famílies

Cap al centenar es van aplegar el darrer cap de setmana de desembre en la primera Trobada diocesana de Famílies. Es va dur a terme a La Seu d'Urgell, a la Catedral de Santa Maria. En un clima entranyable, famílies de diferents punts del bisbat es van trobar per explicar les seves experiències de fe, en el marc de la celebració de l'Any de la Fe. Van participar juntament amb els pares i avis, infants de totes de edats, amb el seu testimoniatge, o bé amb cants. Van visitar la Catedral i el Museu Diocesà, i després van tenir lloc els testimoniatges intercalant-hi cants, conduïts pel Secretari del Consell Pastoral Diocesà i la seva família, i va tancar la trobada una missa solemne, presidida per Mons. Joan-Enric Vives i en la qual van concelebrar els Vicaris Generals, el Vicari de Pastoral, el Secretari General, el Delegat diocesà per a la Família, Mn. Joan Antoni Mateo i el Vicedelegat Mn. Cinto Busquet, i l'Arxiprest de les Valls d'Andorra, amb altres preveres i el Diaca Permanent. Tots ells eren presents en la celebració de la trobada.

Posteriorment, es van aplegar en un dinar de germanor a la Residència de la Sda. Família de La Seu, on al final els petits van proclamar els seus versos de Nadal, es recità un fragment del *Poema de Nadal* de Josep M. de Sagarra, i es van cantar nadales entre tots, en un clima de joia per aquesta primera trobada de germanor.

«Segueix el **Full Dominical** d'allà on vulguis amb el teu telèfon mòbil»

Comunicat final de la Coordinadora de les Conferències Episcopals en suport als Cristians de Terra Santa

«La nostra fe s'ha enriquit amb el valor i la fortalesa de les persones que hem trobat.»

Jerusalem, 10 de gener de 2013

Aquest és el Comunicat final dels Bisbes dels Estats Units, Canadà i Europa que han participat a la Trobada de la Coordinadora de 2013 després de la seva visita a Terra Santa.

«D'ençà que els bisbes que formen part de la Coordinadora de les Conferències Episcopals en suport als Cristians de Terra Santa es varen reunir el gener de 2012, el poble d'aquesta regió ha viscut esdeveniments foscos i dramàtics: el conflicte a Gaza i el sud d'Israel; la guerra civil a Síria, que ha donat lloc a un gran nombre de refugiats que han hagut de fugir cap a altres països, produint-hi una enorme tensió sobre els seus recursos; i un increment de la polarització entre Israel i Palestina. Aquests fets han causat una profunda ansietat a tothom en aquesta regió, per als israelians, palestins, jueus, musulmans, i en particular per a la minvant població cristiana.»

«Aquest any hem pogut tenir encontres amb comunitats cristianes de Gaza, Betlem, Beit Jala, Màdaba i Zarqa. A la Vall de Cremisan hem tingut coneixement sobre les lluites legals per protegir les terres de les poblacions locals i les institucions religioses pel que fa a la invasió que significa la Barrera de Seguretat («el Mur»). Ens comprometem a continuar instant els nostres respectius governs perquè actuïn per tal d'evitar aquesta injustícia. Hem pogut escoltar un testimoni commovedor per part de les religioses implicades en l'atenció a treballadors emigrants, persones objecte de tràfic i presos.»

«La nostra fe s'ha enriquit amb el valor i la fortalesa de les persones que hem trobat: aquells amb els quals hem

compartit una joiosa celebració de la Missa a Zarqa, a Jordània; els que tenen cura de persones vulnerables, com els refugiats de Síria i d'Iraq que fugen del terror i la violència; els que lluiten contra l'opressió i la inseguretat en els països que conformen la Terra Santa. Hem sentit la necessitat de promoure una pau justa i una crida envers les comunitats cristianes en els nostres països d'origen i envers les persones de bona voluntat de tot arreu per tal que donin suport a la tasca duta a terme en aquesta regió per construir un futur millor. Bons exemples són els dos organismes que hem visitat: el Servei Catòlic d'Ajuda dels EE.UU. (Catholic Relief Services) a Gaza i el programa per als refugiats de Càritas de Jordània.»

«També hem sentit la crida a reconèixer i a comunicar a tothom com la fe en Déu porta llum a la vida de les persones a la Terra Santa. Una de les maneres amb què això es produeix és amb el compromís de l'Església en favor de l'educació, una inversió tangible per al futur. Un dels llocs on això es fa més evident és a la Universitat de Betlem, on ens van colpir els testimonis dels estudiants, i a la Universitat Americana de Màdaba, a Jordània. El 2009, el Papa Benet XVI va exhortar professors i estudiants de la regió a ser constructors d'una societat justa i pacífica formada per persones de diferents orígens religiosos i ètnics.»

«Conjuntament amb els Bisbes locals, encoratgem a donar un suport pràctic a les persones vulnerables, a la formació dels joves i a tots els esforços per a la promoció de la pau. Animem als cristians a venir en pelegrinatge a Terra Santa, on experimentaran la mateixa càlida hospitalitat que nosaltres hem rebut. Treballarem fort per convèncer els nostres respectius Governos perquè recone-

guin les causes profundes del sofriment en aquesta terra i intensifiquin els seus esforços per una pau justa. Ens fem ressò de la crida que el Papa Benet XVI ha fet recentment en el seu Discurs al Cos Diplomàtic acreditat davant la Santa Seu: «Després del reconeixement de Palestina com a Estat observador no membre de les Nacions Unides, torno a expressar l'esperança que, amb el suport de la comunitat internacional, els israelians i els palestins es comprometin per una coexistència pacífica en el marc de dos Estats sobirans, on es preservin i garanteixin el respecte de la justícia i les aspiracions legítimes dels dos pobles. Jerusalem, sigues el que el teu nom significa! Una ciutat de la pau, i no de divisió.»

«Amb paraules d'un dels Salmos, que cada dia resem junts: «Augureu la pau a Jerusalem!» (Salm 122,6).»

Els signants del Comunicat final:

- Mons. Richard Smith - Arquebisbe d'Edmonton, Canadà
- Mons. Joan-Enric Vives - Arquebisbe d'Urgell, Espanya i Andorra
- Mons. Gerald Kicanas - Bisbe de Tucson, Estats Units d'Amèrica
- Mons. Stephan Ackermann - Bisbe de Trèveris, Alemanya
- Mons. Michel Dubost - Bisbe d'Évry, França
- Mons. William Kenney - Bisbe aux. de Birmingham, COMECE
- Mons. Peter Bürcher - Bisbe de Reykjavik, Islàndia i Conferència Episcopal Països Nòrdics
- Mons. Declan Lang - Bisbe de Clifton, Anglaterra i Gal·les.